

# Blad zonder naam

Periodiek van schaakvereniging EsPion

## HET IS MOOI GEWEEST

U kent ze wel: zandlopers. Ze zeggen je iets over de tijd dat er in het bovenste reservoir nog korrels zitten. Die zitten vol potentiële energie. Zijn ze eenmaal allemaal beneden, dan is het werk gedaan. De zandloper geeft aan: “Het is voorbij, de tijd is om.”

Ik weet niet precies aan hoeveel clubblaadjes ik heb meegewerkt, maar het waren er veel. Ook met veel mensen: Jan C. Roosendaal, Sonja van den Heuvel, Peter de Heer. Qua inhoud was het blad het best toen Jan en Peter de redactie voerden, ik was go-between tussen hen beiden. Niet makkelijk: Peter was Computer, Jan Ganzenvaar.



*De go-between zoals Chris Alberti hem indertijd zag.*

Maar de meeste clubbladen maakte ik samen met Jaap de Kreek. Volgens zijn zeggen strikte ik Jaap aan de bar van het Woestduin Centrum. Hij herinnert zich dat elders in dit blad. Samen maakten we tussen 2007 en 2010 twintig keer een *De Pionier*.

Ruud Jagerman redigeerde het blad van november 2010 tot maart 2012. In januari 2012 volgde interim-nummer *De Torendaaler Algemene*, nummer 21 van Jaap en Tom. Ruud stopte, wij namen het stokje weer over.

In 2013 en 2014 verschenen de Pioniers 22 tot en met 34. Nummer 35 kwam voor het eerst uit als *Blad Zonder Naam*. Sindsdien volgde nog 61 keer een “gewone” BZN.

In het voorjaar van 2019 deed Johan Metz mee, maar hij vertrok weer. Tussendoor verschenen drie speciale nummers: *‘EsPion Wint de Cup’* en tweemaal *‘Magazine Without Name’*. Alles bij elkaar 99 nummers onder redactie van Jaap en Tom.

*Dit exemplaar is bestemd voor:*

**uitwuiers en opnieuw beginners**

Deze honderdste wordt mijn laatste. Waarom? De stand van mijn zandloper! Te veel korreltjes zijn uit de bovenste bol naar de onderste gevallen. Te weinig energie over. Mijn tijd als redacteur is voorbij. De club groeide, maar anders dan dat ik me zou wensen. En als redacteur van een clubblad moet je nu eenmaal contact met het hart van de vereniging hebben. Vind ik.

Er zijn ook de laatste tijd in en om de club wat dingen gebeurd die me naar de periferie dreven. Soms door externe omstandigheden, soms door interne dingen. Stuk voor stuk korreltjes die zijn gevallen en niet weer omhoog gebracht.

Over korreltjes gesproken: bij De Pion verpeste politiek soms de saamhorigheid. Daarom heb ik politiek altijd buiten het blad gehouden. Onze gewaardeerde columnist Wouter heeft daar onlangs nog het zijne van mogen denken.

Achterhaald? Ik ben, denk ik, te veel lid van De Pion gebleven (maar die club bestaat niet meer) en dus te weinig lid van EsPion. Uit de tijd, zegt de zandloper.

Een recent korreltje: Rudolf stuurde een open brief (gericht aan het bestuur) naar BZN over zijn actie om minder contributie te betalen. Een actie die wellicht passend was binnen de cultuur van Es’80. (maar die club bestaat niet meer). In ieder geval vond ik dat het niet paste binnen wat ik denk dat EsPion moet zijn.

Binnen de redactie bespraken we hoe we hiermee zouden omgaan. We deelden het bestuur mee dat we overwogen de brief te plaatsen, voorzien van de in de brief gevraagde reactie. Ook het bestuur zegde toe te reageren. Tevens kwam de mededeling dat het bestuur zich zou buigen over de vraag of de redactie zelfstandig kon besluiten over het al dan niet plaatsen van stukken van leden.

Ik vind dat de redactie, onafhankelijk van wensen van het bestuur, beleid kan voeren. We willen best meedenken. Sterker, we willen in feite veel informatie van het bestuur, ook al kregen we die niet tot nauwelijks. Maar bestuur als toezichthouder? Korreltje.

Om kort te gaan: Rudolfs brief werd geplaatst. Met kort bestuurlijk commentaar. Jaap en ik besloten tot een sterk ironische en afkeurende reactie. Ondertekend “redactie”. Op die redactie-reactie kregen we van verschillende kanten commentaar. Geen probleem: wie kaatst moet de bal verwachten.

## Het is mooi geweest (vervolg)

Tot mijn verbazing reageerde niemand op de inhoud van Rudolfs brief. Niet op zijn standpunt, wel op onze ondertekening: die had Tom en Jaap moeten zijn. En dat vind ik onzin.

Ik denk dat de lezer nu wel weet dat Tom en Jaap synoniem zijn met redactie. Misschien lullig, maar mijn conclusie is toch: ik blijf de cultuur van EsPion niet goed in te schatten. Weer een korreltje gevallen.

Inmiddels liggen er zoveel beneden, zo weinig boven, dat ik de conclusie trok dat het tijd is om uit de redactie te stappen.

Rest me nog terug te komen op de kop van dit artikel: Ja, het is MOOI geweest. Maar het is óók GEWEEST. Ik heb lol gehad aan leden die bijdragen leverden, ik ben blij geweest met de (meestal positieve) commentaren van leden van onze vereniging. Grote dank daarvoor!

Ik hoop dat EsPion nog lang een clubblad heeft en ik hoop dan ook dat iemand de redactionele pen van mij overneemt. Bij voorkeur iemand die meer dan ik in staat is pittigheid te brengen, kritisch commentaar te leveren en óók nog wat schaaktechnische inhoud toevoegt. Dat zou MOOI zijn. Beter dan een BZRredactie.

En tot slot: Dank, Jaap, voor ruim dertien jaar mooie samenwerking. Af en toe spetterde het tussen ons, zoals het tussen twee eigenwijze knakkers betaamd, maar we zijn er toch maar mooi in geslaagd 100 blaadjes te produceren en daarbij vrienden te blijven.

*tom kooij*

- o - 0 - o -

## Uit het archief

Het begon allemaal nog voordat het begon. 18 September 2007, dat was de dag. Beter gezegd, dat was de avond van de ledenvergadering van De Pion waar ik – omdat ik zat te schaken op een Grieks terras - niet bij was. Het moet een tumultueuze vergadering zijn geweest. Het was ook de directe aanleiding tot de eerste keer dat ik de notulen van zo'n vergadering mocht plaatsen (in Garamond corps 10).

Die eerste De Pionier die Tom en ik schouder aan schouder voor het scherm in elkaar hebben gezet, had maar liefst vier pagina's nodig voor het complete vergaderverslag. Welgeteld 36% daarvan ging over het redacteurschap van, jawel, De Pionier. De ene wilde er mee stoppen. De ander wilde doorgaan en bestuurslid worden omdat de ene dat ook was geweest. Waarop de ene zei dat de ander nooit echt redacteur was geweest. Waarop... Na 23 alinea's en 1.346 woorden gaf het verslag, ik vermoed van de hand van Carin, aan dat iedereen er zich van harte mee bemoeide en het allemaal alleen maar had geleid tot louter onenigheid.

Geen redacteurs meer, geen blaadje. Maar wel grage schrijvers als Dirk Goes, Johan de Lange, Jan Roosendaal en Co van Heerfwaarden die kennelijk had geleerd dat je het woordje "ik" niet moet gebruiken en zichzelf omschreef als "uw verslaggever".

Vandaar Tom en ik. Het was meteen luxe, die eerste keer. Twaalf pagina's van onder tot boven gevuld met aangeleverde teksten. Met als toetje een pagina met foto's van de jubileumbootocht.



Meteen al met ons vierde blaadje hadden we dubbel feest. Winst op het 169 ratingpunten sterkere Zukertort in de halve finale van de SGA-Cup (die kort daarop zou worden afgetroegeld van Tal/DCG). En de aankondiging van het eerste menu dat op clubavonden vanaf halfzeven bestelbaar was: mals gebraden kippenbout, naar keus opgediend met kerriesaus of appelmoes. Gebakken aardappeltjes en een mooie salade. En een coupe met ijs toe.

We kregen wedstrijdverslagen om jaloers op te zijn, maakten vele nummers met luid gekrakeel over wel/niet fuseren. Met Tal/DCG, niet dus. We schreven over een nieuwe fusie die niet doorging maar leidde tot een nieuwe vereniging, we hadden foto's van clubavonden in de mooiste speelzaal van Nederland, in ieder geval van Amsterdam. Nou ja, het ging van speelzaal naar speeltuin.

Het redactioneel archief loopt over van mooie momenten. Zoals met de bus naar het strand en daar schaken. De teamoefening in schaken en eten op de Twee Gebroeders. De wijnwedstrijd van Jan Brugman die daarvoor een geheel nieuw schaakspel maakte. Die mooie avond dat wel... vul maar in.

Maar ook: we herdachten veel, te veel leden die overleden. Lief en leed.



Eén plaatje nog. Voor ons, Tom en mij, het symbool van alles waarom het ging.

*jaap*

## ... en dat is hooonderd!

“Zullen we.” Het had iets kwajongensachtig. Dingen doen en grenzen verleggen. Zullen we, zei hij. Het was half twee 's nachts. In dat jaar dronk ik nog whisky. Veel whisky. Wietske, zij van achter de bar, hield het in de smiezen. Als het genoeg was, keek ze vriendelijk maar beslist. Die keer kreeg ik er nog een. Zullen we. Ja hoor, dacht ik, we zullen. Waarom ook niet.

Dit jaar wordt dat veertien jaar geleden. Toch knap dat Tom aan twee woordjes genoeg had om me al die tijd aan het werk te zetten. Hoewel, werk, in die tijd vulden we met gemak tien, twaalf, veertien kantjes A4 met de teksten van anderen. Twee nietjes er door, klaar was kees. Het spannendste was nog het maken van de prijsafspraken met de mannen van de copyrette.

De Grand Prix Copyrette. Ron, Jeffrey en ook André, je hoort of leest nooit van ze. Maar toch zijn het de mannen die keer op keer – nu dan de honderdste – de blaadjes voor ons maken, printen, vouwen, van adressen voorzien. En dat al die jaren bereidwillig en voor de meest vriendelijke prijs. Zonder hen was een clubblad althans voor onze vereniging onbetaalbaar en onbestaanbaar.

Omdat de meeste leden van wat nu EsPion is niet schreven, was een list op z'n plaats. We gingen van meerdere malen tweezijdig A4 naar eenmaal tweezijdig A3. En dat dan tweemaal gevouwen. Dan lijkt het nog ergens op. En het is een manier om het gebrek aan tekst een beetje te verhullen. En als zelfs dat niet meer lukt, kan het schrijvende wit altijd nog worden bedekt met een foto of plaatje.

We hadden natuurlijk ook elke keer kunnen wachten tot er eindelijk wel genoeg kopij was binnengekomen. Maar met dat uitstellen zouden we naast het doel van het baadje – de leden met regelmaat herinneren aan het bestaan van de club – hebben geschoten. Herinneren? Natuurlijk geldt dat niet voor de vaste bezoekers van de clubavonden uit de tijd dat er nog clubavonden bestonden. Maar toch, een groot deel van de leden kwam slechts sporadisch. En wij van de redactie denken dat ons papierwerk helpt bij het in stand houden van het verenigingsgevoel. Bewijs jij het tegendeel maar eens.

Dat verenigingsgevoel heeft de laatste jaren een knauw gekregen, zowel bij Tom als bij mij. Het enthousiaste “zullen we” kreeg iets plichtmatigs, iets bezorgds. We schaakten, dat wel. Raymond A. probeerde letterlijk de grenzen te verleggen, dat wel. Hij dacht aan groei en bloei, dat wel (en hij kan trouwens heerlijk koken). Maar als de competitiepartijen gedaan waren, bleven er allengs minder en minder mensen voor de nazit over. Terwijl dat toch een van de pijlers onder een gezellig clubavond moest zijn.

Zo zijn er wel meer knauwtjes. Nu we het er toch over hebben, EsPion is eerder een verzameling van consumenten dan een vereniging van doeners. Denk daar maar even over na.

Desondanks had ik nog met veel plezier aan BZN willen werken, willen proberen liefst elke maand een nieuwe versie langs de copyrette te jagen. Alleen al de in mijn ogen prachtige artikelen van Raf zijn daar een goede reden voor. En de “Lieve kinderen” van Wouter, nu al zijn 25<sup>ste</sup>, zijn een stimulans om door te gaan.

Maar ja, het begon met ‘zullen we’. Er kwam wel eens een “zullen we maar niet” langs. Maar de laatste jaren kwam dat steeds vaker, steeds duidelijker, dringender ook. En al probeerde ik dan te lullen als Brugman, wat in zijn kop zit, zit bij Tom niet in de plek waarin ik een grote dikke veer wil steken. Want, meester, het is je toch maar mooi gelukt mij keer op keer in het spoor te houden, me te enthousiasmeren. Dank.

Het meest bijzonder is misschien nog wel dat je mij als verwoed liefhebber van Word Perfect 4.2 leerde te werken met Word,

Carin, Harrie, Henk, Constantijn, Tim, Robert, Cor, Johan, je gaf heerlijke bijdragen aan De Pionier en aan het Blad Zonder Naam. Maar zonder Tom, zomaar in m'n eentje kan en wil ik daar niet mee door-gaan. Als er iemand is die wil instappen, graag. Waar nodig zal ik met plezier assisteren. Laat het maar gauw weten. Want anders is ook voor mij de honderdste keer de laatste dat ik voor het Blad Zonder Naam schreef, het opmaakte, de lijst met adressen vernieuwde, het digitale materiaal bij de Grand Prix Copyrette bracht, de geprinte blaadjes ophaalde en ze bij Harrie bezorgde.

En jij, Tom, denk maar niet dat je van me af bent. Mooi niet.

*jaap*

- o - 0 - o -



Een van Toms eigenaardigheden is, dat hij in een schaakblaadje een diagram wil zien. Nou vooruit, omdat dit zijn laatste is. Niet dat er ook maar iets bijzonders aan de stelling valt te ontdekken. Het is slot van een op zich aardig eindspel uit januari 2018, in dit geval tussen Gerard Diependaal en mij.

Het enige bijzondere aan de stelling is, dat Gerard met zwart op zijn 42 zet zijn paard verzette. Meteen daarna hebben we nog lang en gezellig gekout.

Maar Tom heeft zijn diagram. En daar ging het om.

*jaap*



**“Je kunt je eindeloos prepareren. De weg naar perfectie heeft geen einde en je vindt voortdurend nieuwe schaakideeën.**

**Wie overweegt zelf wereldkampioen schaken te willen worden zou ik dan ook de tip willen meegeven: neem af en toe een kleine pauze op het juiste moment. Dat is de sleutel naar succes.”**

Anish Giri in De Volkskrant bij hervatting van het kandidatentoernooi in Jekaterinenburg. Hij heeft volledig gelijk. Na de laatste clubavond van EsPion nadert zo langzamer hand het juiste moment om onze niet eens zo kleine gezamenlijke pauze te beëindigen. En die sleutel? Ach, leidt die niet naar succes, laat die dan maar leiden naar de speelzaal.



- o - 0 - o -

## **Lentecompetitie EsPion 2021 6 mei, ongeveer kwart over negen 's avonds**

Ik volg acht EsPionleden die de degens kruisen. Ik zie dat Constantijn het Cor lastig maakt. Johan lijkt Frank de dampen aan te doen. De koning van Peter Stolp staat op h2, maar met zet 42 zal Peter Kxa2 moeten doen. Robert wint. En dan Francisco en Henk.



Francisco zal zo Henks zwartveldige loper slaan en snel winnen. Maar ja, Henk was ondertussen aan het e-mailen over Martha, virussen en paarden... Dat kan natuurlijk nooit goed gaan. Wel grappig om allemaal op veilige afstand te zien gebeuren.

Lieve kinderen

*Dit wordt naar het zich laat aanzien m'n laatste stukje voor dit blad. Je hebt er al over kunnen lezen op de voorpagina, als niemand het over neemt scheiden we ermee uit.*

*Het is meteen ook het 25ste stukje dat ik voor het Blad zonder Naam schreef. Die eerste 24 stukjes deed ik uit de losse pols, dit 25ste stuk is anders.*

*Er zit geen gedachte achter, behalve misschien de spijt dat het voorbij is. Dat is geen aanleiding voor een stukje.*

*Je moet een onderwerp hebben. En dat mis ik vandaag. Vandaar dat ik maar eens een paar boeken ben gaan bekijken. Zoals “Wij zijn ons brein” van Dick Swaab. Daarin komen bijna alle hersenziekten voor, vanaf het kind in de baarmoeder tot Alzheimer voor de ouderen. Die zieke kan in vele opzichten gezien worden als een vervroegde, versnelde en ernstige veroudering van onze hersenen.*

*Alles wat leeft veroudert. Ik ook. Misschien is het daarom wel, dat ik vandaag geen onderwerp kan vinden.*

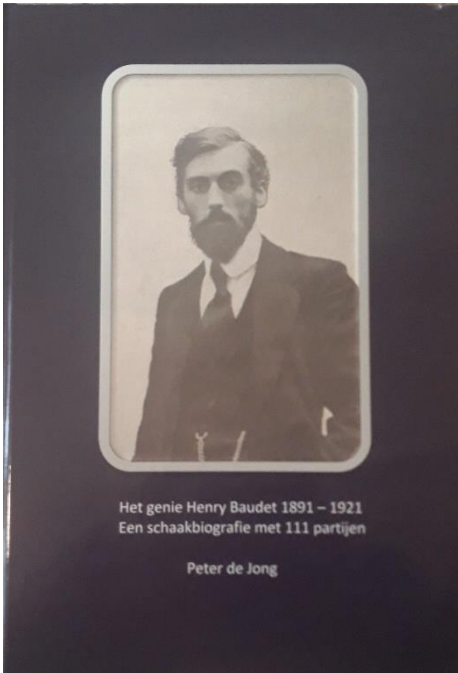
*We zouden het in de sport kunnen zoeken. Maar daarover wordt al zoveel geschreven dat ik geen aanknopingspunten kan vinden. Ja, Ajax is weer eens kampioen geworden, voor de zoveelste keer. Maar is dat nieuws? Nee.*

*Misschien kan ik het weer eens over het schaken hebben. Dat Giri derde is geworden bij het kandidatentoernooi in Rusland. Mooie prestatie. Ik doe het hem niet na. Ik heb de meeste van zijn wedstrijden gevolgd via internet. Vooral de tweede helft van het toernooi speelde hij fantastisch. Maar dat heeft al in alle kranten gestaan. Daar heb ik niets aan toe te voegen.*

*Wat dan? Misschien een droevige beschrijving van mijn speurtocht naar een onderwerp. Een tranentrekkend relaas van mijn reis via de boekenkast naar Facebook en Instagram. Waar ik van alles kon vinden, maar niets dat belangrijk genoeg is voor een laatste stukje. U zult het dus zonder moeten doen. Jammer.*

# Het genie Baudet

Thierry Baudet? Een genie? Werkelijk? Nee, niet Thierry, maar zijn overgrootvader, Pierre Joseph Henry Baudet (1891- 1921), een zeer begaafd man die zeker tot de Nederlandse schaaktop behoord zou hebben als hij niet had gekozen voor een loopbaan in de wiskunde, een vak waarin hij overigens internationaal vermaard werd. Over deze Baudet is in 2020 in eigen beheer een biografie uitgegeven door de schaakhistoricus Peter de Jong. Ik kwam het boek tegen op de site [schaakboek.nl](http://schaakboek.nl) (een site die ik warm kan aanbevelen) en ik was geïntrigeerd door de titel *Het genie Henry Baudet 1891-1921*. Genie maar liefst, daar moest ik meer van weten.



Het is een leuk boek, maar wel curieus vormgegeven. Je kunt erover discussiëren of het echt een biografie is of meer een verzameling partijen van Baudet met summieri biografische gegevens over de hoofdpersoon en zijn tegenstanders. Ook staan er behoorlijk wat taalfouten in, mocht Peter de Jong voor een volgend boek een redacteur nodig hebben die het manuscript doorleest, ik ben beschikbaar.

De Jong begint zijn verhaal in 1778, het geboortjaar van Pierre Joseph, de eerste Baudet die in Nederland terechtkwam. In vier generaties zien we de Baudets opklimmen van schoolmeesters tot artsen en advocaten die ook bedreven waren in muziek en denksporten, een oud-oom was medeoprichter van de Schaakclub Utrecht, een andere oom speelde bij de Schaakclub Amersfoort.

## Henry

Henry Baudet werd op 22 januari 1891 in Den Haag geboren. Hij was het soort jongen waarvan er op elke school wel eentje rondloopt: op zijn zeventiende behaalde hij twee gymnasiumdiploma's (zowel alpha als

bèta), zes jaar later haalde hij zijn doctoraal wiskunde in Leiden en nog eens vier jaar later zijn doctorsbul, alles met speels gemak. In 1919 werd hij benoemd tot hoogleraar aan wat toen nog de Technische Hoogeschool Delft heette.

Door zijn vroege dood heeft hij zich natuurlijk niet volledig kunnen ontplooiën als wiskundige, maar in de paar jaar die hem gegeven waren wist hij zijn naam te vestigen in de wiskunde met het *Vermoeden van Baudet*: "Als  $m$  een natuurlijk getal is en de verzameling der natuurlijke getallen wordt in twee klassen verdeeld, dan bevat een van die verzamelingen een rekenkundig rijtje van lengte  $m$ ."

Vanaf 1906, vijftien jaar oud, is Baudet een fanatiek schaker, hij wordt (in korte broek) lid van Discendo Discimus, waar hij al snel in de hoofdgroep terechtkomt. In 1908 doet hij mee aan het *Hauptturnier* in Düsseldorf, waar ook een andere zeventienjarige meedoet, ene Alexander Aljechin.

In een groep van veertien spelers wordt Baudet zesde, met  $7\frac{1}{2}$  uit dertien, twee plaatsen lager dan Aljechin (de onderlinge partij wordt een plusremise voor Baudet). Hij wordt snel sterker en in 1909 wint hij zijn groep in het Nederlands kampioenschap, voor de hoofdgroep (met o.a. Olland, Speijer en Loman) is hij nog net niet sterk genoeg. Drie jaar later maakt hij wel zijn debuut in het NK en eindigt samen met J.W. te Kolsté op de gedeelde derde plaats, achter Esser (tweede) en Loman (kampioen).

Na 1913, hij is dan bijna afgestudeerd, verdwijnt het schaken naar de achtergrond, nog een paar toernooien in Nederland en dat was het dan. Baudet kwam niet uit een rijke familie, er moest geld verdiend worden en hoewel hij het talent had om van schaken zijn beroep te maken dacht de jonge wiskundige (pasgetrouwd en twee kleine kinderen) er niet aan om beroepsschaker te worden, in die tijd was dat geen serieuze optie, een loopbaan in de wiskunde was dat natuurlijk wel.

## Multitalent

Baudet heeft tegen vier wereldkampioenen geschaakt, Lasker, Aljechin, Capablanca en Euwe (toen een jongeman van net twintig) maar vooral met Lasker had hij een zeer goede verstandhouding, ongetwijfeld omdat Baudet met Lasker op gelijk niveau kon praten zowel over wiskunde als over schaken. Zo goed was de verstandhouding dat Lasker financiële steun gaf aan de jonge weduwe van Baudet. Van Lasker leerde Baudet ook het spel Laska, een denkspel dat door Lasker bedacht was. De wereldkampioen probeerde het spel populair te maken. Gelukt is dat blijkbaar niet echt. Baudet was binnen een paar maanden zo sterk dat Lasker niet meer van hem kon winnen.

Baudet had daar een handje van: als tiener bestudeerde hij een leerboek voor dammers en maakte remise tegen de Nederlands kampioen dammen. Een multitalent, waarschijnlijk kon hij ook goed sjoelbakken.

### **Winnen na mislukte opening**

Hoe schaakte Baudet? Hij was een kind van zijn tijd, met wit en zwart meestal 1.e4 e5, de Indische verdedigingen bestonden nog niet. Als veel natuurtalenten was hij geen openingskenner, het ging er om de openingsfase te overleven en een stelling te krijgen waarin hij kon schaken. Hij was sterk in het eindspel en een sluw tacticus waardoor het hem vaak lukte een mislukte opening goed te maken en alsnog te winnen. Een genie? In de wiskunde misschien, in het schaken niet, daarvoor was zijn carrière te kort, maar het is duidelijk dat Henry Baudet een hoogbegaafd persoon was, hij had ook talent voor vreemde talen

(studeerde voor de lol vier Slavische talen tegelijk, dat kostte geen moeite) en was als cellist goed genoeg om concerten te geven. Het bronnenonderzoek van Peter de Jong is indrukwekkend, het vinden van de (geannoteerde) partijen moet een hele klus geweest zijn. Bovendien geeft hij allerlei interessant materiaal, bijvoorbeeld brieven van Lasker aan Baudet, een leuke beschrijving van Capablanca die als jongeman een uiterst arrogante geldwolf was (dat is ook uit andere bronnen bekend, later trok Capa wat bij), prachtige foto's en veel biografische notities over de Nederlandse topspelers van die tijd. Een harde kaft en een aangenaam lettertype kortom, een prettig boek.

En Thierry? Die kan ook schaken, maar niet zo sterk als zijn overgrootvader, de FvD-voorman schijnt op chess.com een blitzrating van 1400+ te hebben. Geen genie dus. Maar dat wisten we toch al? ☺

*Raf*

- o - 0 - o -

## **De Wedstrijden**

Een van de aardigste serie wedstrijden wordt momenteel gespeeld in Torendael. Ton van der Eyden woont en schaakt er. Naar verluidt speelt hij zijn zonen nog gedecideerd van het bord af.

Ton heeft nog een tas vol schaakboeken in de aanbieding. Heb je interesse, laat het dan weten aan Henk Enserink. [henkenserink@xs4all.nl](mailto:henkenserink@xs4all.nl).

- o - 0 - o -

Het moeten nog wedstrijden worden. Als voorbereiding is Igor Damen samen met twee vrienden bezig om op scholen en bso's door heel Amsterdam schaaklessen aan te bieden. Maar met z'n drieën redden ze het niet om aan alle aanvraag te voldoen. Ze zijn dan ook op zoek naar jonge schakers die het leuk lijkt om kinderen de beginselen van het schaakspel bij te brengen (Stap 1-2). Behoudens het leuke, er is ook een aardig zakcentje mee te verdienen. Iets voor jou? Bel Igor. 0681 - 56 71 38.

- o - 0 - o -

## **Wie, wat en waar**

### **EsPion**

Sinds 23 mei 2014. [www.espion.nl](http://www.espion.nl)

#### *Voorzitter:*

Ric Wieringa, 0622 - 45 06 20  
[voorzitter@espion.nl](mailto:voorzitter@espion.nl)

#### *Secretaris:*

Harrie Boom, 020 - 664 91 39  
[secretaris@espion.nl](mailto:secretaris@espion.nl)

#### *Penningmeester:*

Henk Enserink, 0633 - 18 78 09  
[penningmeester@espion.nl](mailto:penningmeester@espion.nl)  
NL43 INGB 0006 5284 13

#### *Bestuurslid externe betrekkingen:*

Roland Wastiaux, 020 - 692 43 66  
[externebetrekkingen@espion.nl](mailto:externebetrekkingen@espion.nl)

#### *Wedstrijdleider extern:*

Henk Enserink, 0633 - 18 78 09  
[extern@espion.nl](mailto:extern@espion.nl)

#### *Wedstrijdleider intern:*

Harrie Boom, 0640 - 47 42 83  
Afmelden tot uiterlijk 18:00 uur  
[intern@espion.nl](mailto:intern@espion.nl)

#### *Website*

Mick Vaassen, 0629 - 56 63 81  
Jaap de Kreek 020 - 646 06 69  
[webmaster@espion.nl](mailto:webmaster@espion.nl)

#### *Redactie*

Materiaal (liefst als Word-bestand)  
[redactie@espion.nl](mailto:redactie@espion.nl)

